

З дубової гілки зірвався листочок незнаний...

Михайло Лермонтов

З дубової гілки зірвався листочок незнаний
І в степ покотився, суворими бурями гнаний,
Засох і зів'яв він од холоду, спеки і горя
І от докотивсь наостанку до Чорного моря.

Край Чорного моря чинара розкидала віти,
І вітер літає до неї в гіллі гомоніти;
На вітті зеленому райські гойдаються птиці,
Співають пісень їй про славу морської цариці.

І кволий мандрівець до кореня їй припадає,
З глибокою тугою захисту молить-благає,
І каже їй так: "Я дубовий листочок нещасний,
В суворому краї розцвів та й опав я дочасно.

Давно я світами без цілі блуджу самотою,
Засох я від спеки, зів'яв я без сну й супокою;
Укрий подорожнього в шату свою смарагдову,
За те не одну я повім тобі повість чудову".

"Нащо ти мені?— молода йому мовить чинара.-
Ти жовтий, зів'ялий і листю моему не пара.
Ти світу набачивсь? Та що ті казки і билиці?
Мені надокучили співи і райської птиці.

Іди собі далі, мандрівче, тебе я не знаю,
Я в пестошах сонця, для нього живу й процвітаю;
І віття своє підіймаю у небо просторе,
А корінь мій миє студеною хвилею море".

Переклад М. Зерова

Од рідної гілки дубовий листок одірвало,

І в степ закотило, й жорстокою бурею гнало;
Зів'яв і засох він від холоду, спеки і горя
І ось докотився, нарешті, до Чорного моря.

Край Чорного моря чинара стоїть молодая;
Шепочеться вітер із нею й гілля їй торкає;
На гіллі зеленому райські гойдаються птиці;
Співають про вроду урочу морської цариці.

Мандрівник підбився під корінь чинарі високій,
Притулку на час він благає у тузі глибокій
І так він говорить: "Дубовий листочок я хворий,
Дочасно я зріс і дозрів у вітчизні суворій.

Один без притулку блукаю по світу давно я,
Засох я без тіні, зів'яв я без сну та спокою.
Сховай же прибульця у листі своїм смарагдовім,
Багато я знаю бувальщин чудних і чудових".

"Навіщо мені ти? — йому відмовляє чинара.-
Ти пилом прибився й сиnam моїм свіжим не пара.
Ти бачив багато — та що там твої небилиці!
Давно вже і райські мені надокучили птиці.

Іди собі далі, мандрівче, тебе я не знаю!
Я з сонцем кохаюсь: для нього живу й розцвітаю;
По небу я віти розкинула тут на просторі
Й купаю коріння своє у холодному морі".
Перекладач: Л. С. Первомайський